

гр. Шуменъ, II и III 1934 год.

СИНЧЕЦЪ

МЕСЕЧНО ВЕСТНИЧЕ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Препоръчано отъ М. Н. П. съ окръжно
№ 35194 отъ 20. X. 1933 год.

Год. абонаментъ 5 лева предплатени

Год II АДРЕСЪ: Редакция „Синчець“, ул. „Митрополитска“, 995 Брой
Шуменъ. 5 и 6
Редакторъ: Г. П. Бойчевъ

ПОДАРЪКЪ.

МАЛЪКЪ-СЪЧКО.

Януарий мина,
Малъкъ-Съчко вече
И тази година
Скоро се довабче.

Пакъ ли ще замръзватъ
На кжщя стъклата?
Пакъ ли ще треперятъ
Клони въ гората?

Стига, Малъкъ-Съчко!
Стопи снѣговетѣ!
Вечъ умръзнаха ни
Студътъ, леоветѣ.

Слънце нѣка грѣйне
По поля, долини;
Даръ на насъ кокиче,
Молимъ, изпрати ни.

Глухаркова Цв. Димитрова
у-ка — ЛОМЪ

Отплата.

Една човѣшка душа попаднала случайно въ рая на животнитѣ. Боязливо се озѣрнала тя всрѣдъ душиѣ на животнитѣ, търсейки изходъ.

Душитѣ на животнитѣ обградили залбудената човѣшка душа и я разглеждали съ любопитство.

— Погледнете — викнала душата на едно синигерче, — това е било нѣкога човѣкъ, чифликчията Хагенъ.

Душата на синигерчето се обърнала къмъ човѣшката душа:

— Не ме ли познавашъ? Когато бѣше малъкъ ти се покатери на дървото, гдето бѣхъ свилъ спокойно гнѣздото си. Ти откраднавшеца ми и ги измжи до смъртъ. Но това не бѣ ти достатъчно. Когато се завърнахъ при децата си съ човка пълна съ мухи и насекоми, ти хвърли камъкъ по моя съпругъ и го уби.

— Ние го познаваме всички — се провикнали хиляди птици души — той ни отнимаше свободата съ примки и капани.

Душитѣ на нѣколко телета обградили въ гъста р-дица душата на чифликчията.

— Колко суровъ бѣ ти съ насъ, колко рано ни изтръгна отъ майкитѣ ни и ни продаде на кръвожаднитѣ месари

Душитѣ на телцитѣ отстѣпили мѣсто на душиѣ на конетѣ.

— Човѣшка душо, трѣбва ли да ти напомнимъ колко лошо си се отнасяла съ насъ при живе! Ние мѣкнемъ години подъ реаѣ товари, често пж и много тежки за насъ. Когато нѣкой стъ насъ се заморяваше до смъртъ, ти не го съжаляваше и вмѣсто да го насърчишъ съ добри думи, ти го биеше съ камшикъ. Когато падахме отъ изтощение, ти ни биеше вмѣсто да ни помогнешъ!

— Азъ те носихъ дълги години на гърба си—се провикна една стройна конска душа — вмѣсто да ми благодаришъ за върната ми служба, ти забиваше шпоритѣ си въ моето тѣло.

— Познавашъ ли ни? — се провикнали нѣколко кучешки души. Ние пазѣхме върно твоя домъ. Въ замѣна на това, ти ни държеше завързани въ кжси, желѣзни вериги, въ мизерни колибки. Въ вѣтъръ и дъждъ, въ снѣгъ и ледъ ти ни оставяше да страдаме и не ни отправяше ни кога ни една добра дума. Ти не мислѣше, че и ние сме живи същества, имаме наши нужди, дори и да се поразходимъ свободни. Кой ти даде правото да ни държишъ презъ цѣлия ни животъ въ затворъ?

— А ние — излаяли нѣколко други кучешки души — ние трѣбваше да живѣемъ дълги години въ вериги и намордници, защото единъ нашъ другаръ, наситенъ на жестокото отнасяне, загуби търпение, захапа те по ржката, бѣ обя-

вень за бѣсенъ и убитъ, безъ да се разследва случая!

Кучешкитѣ души, душиѣ на сърнитѣ и рогачитѣ заобиколиха човѣшката душа.

— Какво ти бѣхме сторили, о човѣшко душо, че ни преследваше толкова и ни скъсяваше живота въ гората? — каза една отъ душиѣ на рогачитѣ. Въ най-хубавия месецъ, въ разгара на нашата любовъ, ти ни избиваше съ твоя огненъ лжчъ. Насъ, които сме сжщо Божи създания като човѣка, ти унищожаваше отъ жестокото желание да убивашъ.

— Разкъсайте тая душа! Унищожете я! Нейка изгасне тя за винаги! — се чували викове въ рая на животнитѣ. Сждътъ се събралъ.

Присъдата била издадена отъ бедната душица на единъ гълъбъ, на когото Хагенъ откъсналъ главата преживѣ.

— Ти трѣбва да останешъ вѣчно между насъ и да се научишъ отъ насъ, животнитѣ, да се отнасяшъ по човѣшки! — каза кротко тя

Бежанци.

Безъ пжтъ, безъ пжтека, по хълми, чукари, Въ надолища стрѣмни, пропасти, скали Вървятъ полуголи, пжтека на звѣрътъ Поели, с'безумни въ погледа искри,

Съ крака въ рани и кърви червени, Чертаящи следъ тѣхъ кървави следи Бежанци злочестни в' печаль потопени, А уста имъ клатва следъ клетва реди.

Погледа имъ плененъ съ болки и страдания Обръща се диво, нейде назадъ, И искрятъ очитѣ въ болки и стенания А челюсти скърцатъ, отъ злоба и ядъ.

Вървятъ тѣ безпжтемъ: надолища урви Препятствия върли, посрѣщатъ ги салъ. Дъждътъ и мълитѣ—стихийтѣ върли, Пжтя имъ усѣйватъ съ нова печаль.

Вървятъ тѣ безспирно. Сърдцата имъ въ рани За мѣстъ ненаситна ужасно горятъ. Проклинатъ съдбата, проклинатъ тирана И вървятъ безспирно—безспирно вървятъ.

Тѣ грима сж: триста ще прагятъ въ гроба; Тѣй имъ въ сърдцата мжката кипи, Тѣй, както кипи тя въ гърдитѣ на роба, На тозъ що познава тегла и сълзи.

Вървятъ тѣ безпирно... и влачатъ крака. А пжтя имъ кърви червени белѣзватъ, Небето е тъмно—ръмоли дъжда А слънцето вече на западъ залѣзва

Г. П. Бойчевъ

Синчецъ.

Рано въ пролѣтѣта самичко,
Азъ съмъ цвѣтенецъ мѣничко;
Второ въ паския венецъ,
Азъ съмъ синия синчецъ.

Втори синъ на майка мила,
Знаменитъ ме е родила:
Рансбуденъ като кака,
Кат' маргаритъ синъ в' шубрака
Азъ привѣтствамъ пролѣтѣта,
Нося радостъ върѣдъ скръбѣта

Първа радостъ майка мила,
Женско дете е добила;
Дете хубаво момиче
Ранобудното кокиче.

Втора рожба два близнака
Двѣ радости—два юнака
Азъ и братъ ми минзухаръ
Моя милъ братъ и другаръ.

Азъ съмъ синъ като небето,
Той катъ свѣщъ гори въ полето;
А сестричката ни мила,
Венецътъ ни украсила,
Съ своята хубава главичка,
Първа въ пролѣтѣта самичка.

Скоро дойдохме и ний,
Тя венецътъ си да свий
И съ нежни си ржчици
Да го поднесе на всички,

Радостъ първа на децата,
И да сгрѣе въ тѣхъ сърдцата,
Вечъ тазъ зима мразовита
Да имъ каже че отлита
И че иде пролѣтъ чиста,
Китна хубава—цвѣтиста.

Че ще прѣхнатъ пакъ дечица
Хей тамъ въ близката горица
И тѣзъ кои се обичатъ,
Съ насъ любимо да се кичатъ

Той и казва че я обича,
Че тя на кака прилича;
А тя взета вечъ въ пленъ,
Казва че е той катъ менъ;

Съ очи сини катъ небето,
С'пламъ кат'брата мивъ сърцето
И избухватъ въ буенъ жаръ,
А полѣто цѣлъ пожаръ,
Отъ минзухаръ и синчецъ
Въ тозъ цвѣтистъ — великъ ве-

нецъ.

Цани Генковъ — Шуменъ

Осждения.

Подъ конски копита и дългъ камшикъ
Понесълъ кръстѣта си къмъ своята Голгота
Вървеше съ последни сили мъченикъ
Съ последни още искри на живота

Гаснеящи точки черни две очи
Балтаещи още, подъ челний покровъ.
А по плещи мъртви, камшикътъ фучи
Играйки танецъ, жестокъ и суровъ.

И кръвъ, съ прахъ споена отъ бледо лице
На вадички мѣтни струйваше се само.
Плътъ му голготски отъ крака рже
На тълпата слѣпа, бѣ задрѣстанъ тамо.

Но, той не отваря въ хула уста
И бавно, но бодро, къмъ лоба си крачи.
Той вижда спасене тамо е смъртъта
И прошка не моли отъ свойтъ палачи.

А ревътъ безпиренъ, безцеленъ и дивъ
На тълпата слѣпа, далече ехтеше
И въ въздуха дигнатъ, камшика лютивъ
Врѣхъ плещи невинни, зловещо пишеше.

Изгнаници.

О, какъ въ сърдце ми грѣйте
Лазурни брѣгове —
Вариги тъмносини,
На роднитѣ планини
Въ небесата сини,
Забили върхове!

Ей, кораба крилати
Отнася ни далечъ,
Полята ни познати
И родни край благати
Не ще да видимъ вечъ.

Ей кулитѣ прекрасни
Врѣхъ морскитѣ скали,
На битки ни опасни —
Свидетели безгласни,
Се скриха въ мъгли.

Ний водихме борба,
И жертвахме животъ,
За родъ и свобода,
За миръ и правдина
На онеправданъ народъ.

Изгнаници вървие
Ний горди, безъ печаль:
Всички за родъ и племе
Достойно да умрѣме
Бѣ нашия идеалъ.

Сбогомъ! Прости последно,
О, родино край злочестъ,
И, ги народъ страдаленъ,
Последенъ взоръ прощаленъ
Вземи отъ нази днесъ.

Георги П. Бойчевъ

Чудното момиче

Приказка въ стихове

Нѣкога живѣ рибарѣ:
Той бѣ беденъ, слабъ и старъ,
Покрай градскитѣ крайнини,
Безъ деца и безъ роднини,
Салъ съ своята жена—
Още млада и добра.
Живѣ въ една колиба
И прехранваше се с'риба,
Ала нѣвга често тѣ
Си изпащаха о зле:
Било бурно е морето,
Било лошо е времето,
Било старостѣта прокле а
И затеглѣх несрета.
Често и студа голѣмъ,
Влиза въ кжщата имъ самъ.
Зъзне бедния рибарѣ
Той подѣ старостѣта—товарѣ.
Що да прави? Ржце чупи,
Нѣма пари да си купи
Той дръвченце отъ пазарѣ.
А нали е боленъ старъ
Самъ не може да откърши
Отъ гората нито върши.
А жена му, въ мигѣтъ тоже
Щѣше да роди. О, Боже!
Смая се рибарѣтъ клети,
Що да прави се не сети.
И замаянъ си горкия
Той ржце припле на шия.
А студѣтъ голѣмъ намира,
И се въ кжщата провира.
А жена му отъ студа
Плаче и кълне сждба.
Тѣй замисленъ дорде бѣше
И тжга въ сърдце береше
Той си рече на умѣтъ:
„На свещеника въ домѣтъ,
Ще отида ази тоже
И тегло си да изложя.
Та нали човѣкъ е Божи,
Да се съжали той можи“.
И рибарѣтъ на часѣтъ,
На свещеникѣтъ въ домѣтъ
Въ мигъ вести се и потропа.
И теглото сина попа
Той разказа до конецѣ.
Но светия му отецѣ
Не, че, го не доизслуша,
Но съ ржце уши запуши,
И на края салъ добави.
„Ваща бедностъ... тя ме дави,
Огорченъ съмъ азъ премного.
Съжелявамъ! Но не мога.“
Върна въ кжщи се рибара
И го мислѣ пакъ удари.
„Знамъ богатѣ единъ велможа:
Да се съжали той може.“
И въ домѣтъ му се вести.
„Господарю, о прости!
Вънъ е зима вижъ голѣма
За дръвце парица нѣмамъ,
А жена ми, ахъ уви,
Въ тоя мигъ ще да роди“

Недовърши. И болѣра
Изруга го и се скара.
„Бѣгай, клетнико, дорде
Здравъ гърба ти още е,
Че извикамъ ли слугитѣ
Тѣсни ставатъ ти вратитѣ.“
Следъ „учтивата“ постжика
На велможа, съ бавни стѣпки
Се рибарѣтъ за дома
Пакъ отправи въ тжга.
Въ тоя мигъ му го съседа
Беленъ, нажаленъ съгледа.
„Ахъ, съседе, що е съ тебѣ
Станало с'лице си в' скръбъ.“
Махна клетника ржца:
„Тежкай моята мжжа,
Бѣхъ при попа отъ квартала,
Но молбата ми на хала
Той отправи. И не чу.
А сега—азъ на очи
Си не вѣрвамъ, какъ така
И велможата богатъ
Ме изгони? И за въ кжщи
Азъ сега така се връщамъ“
И съ сълзи отъ два реда
Той разправи на съседа
Своята неволя люта,
И да трѣгне се опита.
„Стой съседе! Я се сприй!
Та човѣкъ смеиний...
Туй сждба е. Днесъ Васъ плаши,
Утре до глави е наши.
Азъ съмъ беденъ старъ и самъ
Колкот'мога, ще ти дамъ.“
И задѣпа го съседа
И въ дома си го отведе.
И въ кжщи се рибарѣтъ
Радостенъ и натоваренъ
Съ дърва и хлебецъ малко
Отправи за дома жалки.
Хлѣбѣтъ на жена си дади,
Огънъ въ печката наклади.
„Наший да е живъ съседъ!“
Каза въ радостъ той превзетъ.
И край огъня се сгуши
И лулата си запуши.
„Жена, не бери кахъръ
Богъ съседъ ни далъ добъръ.“
Мъмраше си той доволно
И се грѣеше охолно.
А жена му въ мига сжщи
Недовършилъ дума ощи
Роди хубаво момиче,
Що на месеца прилича:
Погледъ ясенъ, ведъръ, милъ
Лице сжщи карамфилъ.
А очикитѣ му сиви
Като въгленчета живи.
И вехтурката имъ кжща
Заблѣщѣ катъ слънце сжщо.
Онемѣлъ го салъ поглежда
Сиромаха и нарежда:

„Ахъ, какво дете, о Боже,
Цѣло слънчице е тоже.

И въ сжщия тозъ часъ,
Още въ тѣхния захласъ

Отъ невиделъ въ мигъ дослете
На детето до нозетѣ,

Една фея, надъ леглото
Де бѣ сложено току то.

И изстѣпи се тогава
На напредъ и кимна съ глава.

„Златно дете, нѣка злато
Да му лей се отъ главата,

Щомъ полей се съ водица
А кога, тжга—сълзица

Въ окоето му изсипи,
Нѣка маргаритѣ се сипи.

И на бузки му червени
Нек' трандафили безъ време
Щомъ засмѣй се да цѣфтятъ“
И направи тя обрѣдъ.

После се отдрѣпна тихо
И изчезна мигомъ лихо.

Не следъ много време драги
Тозъ рибарѣ, беднѣкъ босѣга

Отъ лицето на детето
Забогатя до небето.

Дворци дигна въ разкошъ
И направи си и кѣшкѣ.

А на дворцитѣ отпреди
Съ камъни посла навреди.

А пѣкъ чудното дете
Все на умъ и бой расте.
Мие ли се на чешмата
Злато сипе се въ водата.

А заплаче ли съ гласъ
Маргаритѣ въ сжщия часъ

Му се сипе въ политѣ.
Смѣхъ надуй ли му странитѣ,

Ей трандафили червени
Зацѣфтявали безъ време.

А бащата въ радостъ дива
Въ усмивка е щастлива

И за чудно си момиче
Той балконъ стори приличенъ

Въ хубави дене де то
Сѣдаше да ший само.

А изъ пѣтя минувачи
Случайни нарочни крачатъ

И се спиратъ и надничатъ—
Гледатъ чудното момиче.

А изъ день изъ день извива
То снага. И по красиво
Става. Като слънце грѣй.
И расте и хубавей.

Следва.

Незнайниятъ храбрецъ.

Южниятъ вѣтръ духаше и бързо топѣше дебелия снѣгъ по Алпитѣ. Не потоци, а рѣки течаха надолу по склоноветѣ и съ ревъ завличаха всичко, което се изпрѣчеше на пътя имъ. Разрушенъ и завлѣченъ бѣше и мостътъ на рѣката Ададже, близу до Верона. Останала бѣ само оная частъ отъ него, върху която стърчеше кжщичката на пазача. Цѣлото семейство бѣше вжтре и всѣки мигъ можеше да бжде пометено отъ бучащитѣ вълни.

На брѣга на рѣката се бѣха натрупали много жители и съ трепетъ следѣха водната стихия. Тѣ съзрѣха на прозореца пазача и семейството му, видѣха кърпитѣ, съ които махаха, чуха и отчаянитѣ имъ викове за помощъ. Но кой можеше да имъ помогне? Кой бѣше она безумецъ, който щѣше да жертва живота си за тѣхъ?

Графъ Пулверини предложи хиляда лире-ти на оня, който се решише на този подвигъ. Ала никой не се подаде на съблазнѣта. За всѣкиго живота бѣше по-скѣпъ отъ паритѣ. А водата все прииждаше, и нѣкои отъ подпоритѣ на дървената кжщичка починаха да падатъ. Още нѣколко минути и разярениятѣ вълни щѣха да погълнатъ пазача и семейството му.

Но ето къмъ множеството се приближи единъ чужденецъ — пѣтникъ отъ другъ край на страната. Видѣ той опасността, чу отчаянитѣ писъци и въ мигъ, за голѣмо изумление на всички, тласна една лодка въ рѣката, скочи въ нея, грабна въ ржцетѣ си лопатитѣ и се понесе къмъ загинащитѣ хора.

Насъбралиятѣ се на брѣга затаиха дѣха си. Кой бѣше тоя безумецъ, който се хвърли така безразсѣдно въ устата на водната стихия? Дали и той не ще загине съ ония, които искаше да спаси. Господи, помогни му и го запази!

Лодката се клатѣше ту въ лѣво, ту въ дѣсно, заливаше се отъ вълнитѣ, но приближаваше все повече и повече къмъ къмъ кжщичката. Зрителитѣ на брѣга чуха, какъ храбрецътъ викна къмъ ужасеното семейство: „Не бойте се, приятели. Ето, ида!“ Лодката се приближи до кжщичката и всички се прибраха въ нея.

Обратниятъ пътъ бѣше по-опасенъ, защото лодката сега носѣше по-голѣмъ товаръ. Ала незнайниятъ герой бѣше силенъ и безстрашенъ, а решението му да спаси хората сега бѣше още по-голѣмо. Най-после, лодката стигна да брѣга и всички бѣха спасени.

Настѣпи небивало вълнение между грамадното множество на брѣга. Едни викаха „ура“, други си хвърляха шапкитѣ, а трети се цѣлуваха и пригръщаха отъ радостъ. На мнозина очитѣ се бѣха насълзили. Графъ Пулверини се приближи до странника и му подаде обещаната награда. „Не, синьоре“, каза той; „не излагамъ

живота си на опасностъ за пари. Мога да работя и припечелвамъ за нуждитѣ на семейството си. Дайте паритѣ ономува, който се мукае отъ тѣхъ“.

Б у р я.

Бѣснѣе буря — реве морето;
Вълни се блъскагъ въ брѣжни скали —
Лодка самотна дълечъ въ дълнето
Люшката, подмѣгатъ вълни.

А въ нея майка мжжки се бори
И търси излазъ, спасен'е — брѣгъ.
Бежанка горка, родни простори
Напуснала, ето — съ бѣгъ!

Детенце малко въ майчини скути
Опасностъ и скърби не знай.
Не го тревожи рева на вълнитѣ,
Нито съдбата на родни край.

Слънце задъ облакъ скрито не смѣ
Да грѣйне и прѣсне лжчи.

Бурята бѣсна, все оцъ вилнѣе
Морето бѣсно, всѣ оцъ бучи.

Нейде далече тя брѣгъ съзира:
На тамъ отправя тежки весла.
Но ето вълна бѣсна, възпира
И тая последна мечта.

Люшка я, гони, криви, помята:
Свива се въ гърди сърдце —
Майката горка, твърдо веслата
Държи въ желѣзни ржце.

Чайки прехвъркатъ, плахи, тревожни
Морето се все страшно пѣни,
Лодката самотна подмета небрежно,
И все по бѣсно реватъ вълни.

Г. П. БОЙЧЕВЪ

П о т о ч е.

Морно и пѣнливо,
Палаво поточе,
Припка въ долъ игриво,
Весело колкоче

Съ пѣтъ отъ висинитѣ,
Горѣ въ планината,
Скача отъ скалитѣ,
Бѣга въ долината.

Презъ китни поляни.
Долини цѣгисти,
По капка събрани,
Струитѣ му бистри;

Плискатъ се пѣнливи,
Бѣбратъ и роптаятъ,
Катъ дѣца игриви,
Що грижи незнаятъ;

Денъ и нощъ не мигватъ,
Палуватъ и пѣятъ,
Догадъ рѣка стигнатъ,
Въ нея да се влѣятъ

Цани Генковъ ... Шуменъ

глежено отъ майка си. Тя изпълнявала всички негови желания и не го мъряла и наставлявала при лошите му постъпки. Расло момчето и станало голѣмо, но не могло да привикне къмъ честенъ трудъ и порядаченъ животъ. Где каквото лошо се случвало, той билъ съучастникъ. Често донасялъ чужди—крадени нѣща въ къщи и всичко това намирало одобре- не отъ майката. Така той станалъ професионаленъ крадецъ. Отъ день на день кражбитъ ставали по-голѣми и той почналъ да буди подозрение у обществото И да искалъ да се отвърне отъ тоя си животъ било вече късно. Но, „който краде неможе да го яде“, казва народната мъдростъ. И наистина при една кражба на държавни богатства билъ заловенъ той като главенъ виновникъ. При разглеждане на дѣлото билъ осъденъ на смъртъ чрезъ обесване. Било наредено да се приготви бесилка и опредѣлили датата за изпълване на присъдата. Събралъ се много народъ, дошла и майка му, за да си вземе последно сбогомъ съ едникия си милъ и галенъ синъ.

Дадено му било правото да си каже последните думи, преди да бжде опнато вѣжето. Той пожелалъ да дойде майка му. Тя се приближила до него клачейки, а той и казалъ: „недей плака сега, а спокойно ме наблюдавай, както спокойно и съ удоволствие приемаше нявга оно- ва, което азъ донасяхъ въ къщи“. Следъ това поискалъ да и види и цѣлуне езика. Тя се доближила и при показване на езика и, той така силно го захапалъ, че трѣбвало съ усилия да спасятъ майката.

Прокурорътъ на съда, който присъствувалъ тамъ видѣлъ и разбралъ, че не е достатъчно да се унищожава само злото, а и причинитъ, които пораждатъ злото. Затова поискалъ оглагането на обесването и осъждане и на майката. Така майката и сина били въ единъ день и на едно и също осъдени.

Като се научилъ за станалото заварения синъ, отишълъ въ родното си село и прибралъ баща си, който прекаралъ старитъ си години много хубаво при собствения си синъ.

Иванъ К. Бончевъ
у-ль с. Конушъ, Хасковско.

Вълкъ и Куче.

—„Побратимо!“—Рекълъ на кучето вълкътъ,—

„Сѣдя и чудя ти се на умътъ,
Защо си се нагърбилъ съсъ такава служба:

Да пазишъ хорскиятъ имотъ.

Или не си се убедилъ, че дружба

Между двукракиятъ и наший славенъ родъ

Да съществува никога не може?

Да спятъ на пухъ тѣ и да се обличатъ въ шуби
Отъ нашитѣ одрани кожи,

Да се хранутятъ съ твоя ловъ,
А тебъ на бунището да изхвърлятъ
И тамъ огризкитъ си салъ да ти подхвърлятъ..

Да си призная право

Животъ такъвъ да понесе суровъ

Не би могло сърдцето ми кораво.

Я, братко, остави овцетъ си свободни,

Па да си хванемъ горитъ наши родни“.

—„Хърры!“—изръмжалъ приятельтъ на чловѣка
въ своята предаиностъ познатъ отъ памтивѣка.

„По своему че право разсъждавашъ

Не мога ти отрече,

Но отъ кошарата се дръжъ по-надалече

И вмѣсто умъ на другитъ да давашъ,

Пази си кожата отъ глупавото куче,

Защото нѣма нужда отъ догадки,

Да разбере и най-голѣмия глупакъ,

Че вълчи апетитъ по ягънцата сладки

На красноречие подобно тебе учи.

Назадъ!“. . . Лавнало кучето и чакъ

До Бога

Такъвъ повдигнало тревога,

Че горскиятъ не видѣлъ какъ гората хваналъ,

А селскиятъ пакъ съ овчицитъ останалъ.

Д-ръ Н. Блѣсковъ — Шуменъ.

ЧОВѢКЪ БЖДИ!

Гордей се ти, че се роди,
Но все до край такъвъ бжди,
Такъвъ съ душа си вечно чистъ—
Какъвто бе в' рождений часъ.

Но другъ недей обиква ти—
Презъ твоитѣ цвѣтни младини,
Недей тѣй времето губи
А вечно, вечно се труди.

Недей да ставашъ нѣвга скотъ,
Презри разкошния животъ.
Живѣй съ труда свой саминъ,
До край, до край човѣкъ бжди!

Не прави никому злини,
Не кради, нито пѣкъ лжжи,
Но вечно в' пжтя правъ върви
И тѣй човѣкъ ще бждешъ ти.

До край такъвъ човѣкъ бжди,
Такъвъ какъвто се роди—
И ти ще можешъ салъ тогазъ—
Да кажешъ: „Да човѣкъ сжмѣ азъ“

Д. Свецаровъ, Шуменъ.

Жаба и гълъбъ.

Крякала жаба дебелока
 Подиръ муха една подскоква
 И се цабурва въ локва.
 Едва отгоръ успѣла да изплава
 Започва да кряка и да хока,
 Че никой я на мира не оставя
 И клати и водата непристойно,
 — „Не се сърди, създайно кжсогледо,
 Не ти е никой кривъ —
 Обади се спокойно
 Отъ близното дърво столѣто
 Старъ гълъбъ златогривъ, —
 „Водата ти сама разклати
 Когато въ нея се превърна
 И кржговетъ, що му ти изпрати,
 Брѣгътъ отъ после ти повѣра.
 — „Отъ где пкъ знаешъ ти това, глупецо?
 Дали не знаешъ и каква сждба ме чака?“
 Отвърна крякалката нахално.
 — „Азъ виждамъ на далече,
 А ти което е печално,
 Не разпознавашъ даже ясно
 До тебъ на щърка двата крака“.
 — „Но туй сж две тръстики о, глупецо“.
 „Пази се — . . още не изрече
 Спасителната птица,
 Когато нашта кикерица
 Крака изъ въздуха размаха
 И озова се щърку въ стомаха.
 Д-ръ Н. Блъсковъ

Гатанка

На кракъ стои Руменка
 посрѣдъ росна полянка,
 крачето ѝ зелеено
 лицето и червеио
 и по него лунички
 като жълти парички.
 Зададе се момченце
 гладно като вълченце
 съгледа я въ тревата,
 какъ си крие главата.
 Изяде си Румянка
 срѣдъ зелена полянка
 какво е то?

Задалъ: Н. Александровъ.
 с. Хотница, Търновско.

Умиращото цвѣтенце.

Сѣдналъ бѣхъ малко да почина,
 Край ручей сребристъ студентъ
 Разсѣянъ погледа ми премина,
 Край цвѣтецъ малъкъ синъ.
 Вгледахъ се дълго и стори се менъ,
 При все че бѣ вирналь глава,
 Цвѣтеца бѣше нѣщо нажаленъ.
 Какво? — отъ що бѣше това? ...
 Дали защото бе остана саминъ,
 Борѣлъ желтата тревица?
 Далечъ ли бѣше ручей студентъ,
 Да ква си синя му главица?
 О, не, той жалеше за миналото,
 За топлия, ясенъ лѣтенъ денъ!
 За пролѣтътъ, за слънцето,
 За мрачна кжсна есенъ. . .
 Д. Свѣщаровъ.

НАШАТА ПРОГРАМА.

за идущата 3 годишнина.

Поради образуването около „Син-
 цецъ“ на едно провинциално книгоиз-
 дателство, за въ бждаше, „Синчецъ“ ще
 излиза въ две издания: малко и го-
 лѣмо. Малкото ще излиза и на турски.
 Голѣмото издание ще бжде въ 8
 страници, сегашния форматъ и ще из-
 лиза 2 пкти месечно, съ много кар-
 тини и безплатни приложения при на-
 маленъ абонаментъ отъ 20 лв. за уче-
 ници (за читалища, училища ще бжде
 40 лв.), като при голѣмината, тѣхни-
 ката и съдържанието, ще бжде нѣкол-
 ко пкти по-ефтино отъ кое да е дру-
 го списание.

Малкото издание ще бжде сегашния
 форматъ, съ цвѣтни картини и новс-
 въведени подобрения, при сжщия аба-
 наментъ отъ 5 лв.

Съдържанието на брой първи отъ голѣмо-
 то издание ще бжде приблизително това: Една
 игра на шахъ — разказъ. Весели приключения
 — картиненъ разказъ. Почва се печатането на
 романа „Страданията на Тима“ — дълбоко тро-
 гателенъ английски романъ. Изъ живота на ве-
 ликитъ хора — смъртта на Бетховенъ. Изъ на-
 уката и живота: статии и разкази. Научно обяс-
 нение на разни фокуси. Забавни игри. Нѣща
 които малцина знаят. Басни. Стихотворения.
 Весела страничка. Скрити картинки и много ин-
 тересенъ и забавенъ материалъ.

Малкото издание ще съдържа най-хубаво-
 то отъ всѣки два излѣзли броя отъ голѣмото
 издание.

Отъ редакцията.

ЗАБАВНА СТРАНИЦА

РАЗРЕШЕНИЕ НА ЗАДАВКИТЕ ОТ БРОЙ СЕДМИ.

КАКЪ ДА ГИ ПРЕКАРА? — РЕШЕНИЕ.

Най-напред човъка прекарва козата. Следъ това пренесълъ вълкътъ. Върналъ съ себе си козата и пренесълъ зелката. Следъ това пренесълъ втори пътъ козата,

РЕШЕНИЕ НА 2 ЗАДАЧА.

Написва се така

XV
— 90
15

КОЕ Е ОСТАНАЛО? — ршение:
Останала е думичката „и“

РЕШИЛИ И ТРИТЕ ЗАДАЧИ.

ПРОВАДИЯ: Кандиларовъ Бисеръ. ЛОМЪ: Кантарджиевъ Коста, Петрова Виолета, Николовъ Иванъ, Микевъ Константинъ. ДРЪНОВО: Дончевъ Георги. с. СТАРО-СЕЛО, ТРОЯНСКО: Моева Божана, и Боевъ Тодоръ. с. АЛЕКСАНДПОВО, ЛОВЕШКО: Петровъ Петъръ, СЛИВЕНЪ: Тодоровъ Иванъ. ДУПНИЦА: Велевъ Милко. с. ХОТНИЦА, ТЪРНОВСКО: Александровъ Николай.

РЕШИЛИ ПО ДВЕ ЗАДАЧИ.

ЛОМЪ: Карначевъ Тодоръ, Ковлаковъ Борисъ, ШУМЕНЪ: Харалановъ Любомиръ, Стоячевъ Желъзко, Добревъ Константинъ. с. АЛЕКСАНДРОВО, ЛОВЕШКО: Райковъ Райко, Димитровъ Илия, Мариновъ Веселинъ и Станчевъ Иванъ. с. ЗЛОКУЧЕНЪ, ШУМЕНСКО: Дълевъ Илия Ивановъ. с. ВЕТОВО, РУСЕНСКО: Михайловъ Георги. ГАРА ЕЛИСЕЙНА, ВРАЧАНСКО: Антовъ Христо. РАЗГРАДЪ: Боевъ Василъ. СВИЩОВЪ: К. Деню. ПЕТРИЧЪ: Георг. Цвѣтанка

РЕШИЛИ ПО ЕДНА ЗАДАЧА

с. ВЕТОВО, РУСЕНСКО: Недевъ Аня и Кънчевъ Василъ. с. АЛЕКСАНДРОВО, ЛОВЕШКО: Чакъровъ Димитъръ и Чакъровъ Вълчо. с. ИМРИХОРЪ, ШУМЕНСКО: Василка Мирчева и др.

■ Изпращаме подаръкъ кн. ТРУДЪТЪ е БОГАТСТВО отъ Димчо Оцетаровъ на следнитъ лица: Михайловъ Георги, Антовъ Христо, Харалановъ Любомиръ, Боевъ Тодоръ, Райковъ Райко, Петровъ Петъръ, Мариновъ Веселинъ.

Други премии получаватъ още следнитъ лица: Кандиларовъ Бисеръ, Кантарджиевъ Коста, Петрова Виолета, Милевъ Константинъ, Николовъ Иванъ, Дончевъ Георги, Моева Божана, Тодоровъ Иванъ, Велевъ Милко и Александровъ Никола.

НОВИ ЗАДАЧИ.

1. КОЛКО СЖ БИЛИ?

Хвърчали патици и спрѣли на едно дърво да си починатъ. Кацнали на всѣки клонъ по една, но на една патица не останало клонъ. Тогава кацнали по две на клонъ. Единъ клонъ останалъ безъ патици. Колко сж били патици и колко — клоните?

2. Ученическа потреба съмъ, но смѣните ли първата ми буква съ ч — ставамъ кухненска потреба.

3. Име на човѣкъ съмъ, но смѣнишъ ли първата ми буква съ п — ставамъ мѣсто за търговия.

Задава: Ив. К. Бончевъ.

4. Какви сж камъните на морското дъно?
5. Горели петъ свѣщи. Духналъ вѣтеръ и изгасилъ две. Колко сж останали?

Задава Петровъ с. Александрово Ловешко.

6. Какво се намира на края на свѣта?

7. Додоха ни по времето когато зреятъ ябълкитъ гости. Тѣ бѣхъ две майки и две дъщери. Ние ги почерпихме съ 3 ябълки. И всѣка получи по цѣла ябълка. Защо?

Задава Константинъ Добревъ, Шуменъ.

8. Кой е този конникъ, който язди а краката му на ушите? Кънчевъ Тодоръ, Ломъ.

Забележка

Решилите новите задачи, ще получатъ подаръкъ 10 броя отъ голѣмото издание на СИНЧЕЦЪ и имената имъ ще бждатъ напечатани въ 1 брой на малкото издание год. Довиждане презъ септември, драгъ читателю. Отъ редакцията.